

letlenszerűen szabad törvényeivel – egy természetes világ, mint gazban fuldokló kert, mint bizonytalan sorsú *évelő tő* – *gyarló esély*.

A városi poklok, pokoli városképek avatott költőjének kertje persze szellemi kert, belső kert, érték és kultúra, de így is valóságos vegetáció. Hiszen ebben a költészetben a kert – legáltalánosabb értelemben – maga az ember, az emberiség jelképes esélye, s mindenkori állapota azt mutatja, hogy az ember természeti és társadalmi meghatározottságait mennyire képes kulturáltan művelni, mintegy „parkosítani”. A külső és belső környezetrombolás elkésztően hiteles képei – akár kedvenc kerületének parkjaiban – sokkal nagyobb terjedelemben sorjáznak Deák kötetében, mint a gyarló esélyt őrző kertroncok zöld foltjai. De ennél fontosabb, hogy lepusztult kertjeinkben is észreveszi a beton között is kisarjadó zöldet, a megőrzésre méltó leleteket. Keserűs költészete nem önpusztító, csak realista. A szerelemről írja, de egész közép-európai életünkre érvényesen: „... *röhejes vesszőfutás ez, sárbanragadt üdvözülés.*”

DEÁK LÁSZLÓ

a fiú

„emlékezzél szavamra
ha már nem leszek”

későn eszmélés:

*karsztos vidéken tengődő kecskenyáj
éles szemű karmosak odafent
zabálásra készek sziklaodvakban –
kései ráébredés a szabályra
távol töltött s már jóvátehetetlen órákra
önzésre ha süt egy kamasz arcból
kószálásból és mámoros álmokból fon koszorút
örjögve ráz pálcáján
éretlen lombú tyrsust –
vesd le inged-gatyád ha szemed felnyílt!
meztelen talppal a ragyogó kvarcon
az ő hideg leplükbe öltözz!
immár szégyen lenne eltagadnod
merő dacból-menekülésből került
roppant drága kietlenség és győzelem –
gombostű vagy: bogár hátadba szúrva
s ahogy a nagyítón át kémleled
keserű mézet ont a seb –
akárha könnyet az elvárásolt szobában
imádott-félt árnyával vívó gyerek*